

AMINTIRI DIN STUDENȚIE

**Profesor Ioniță (Husar) Sorina
Universitatea Valahia, Târgoviște**

Am aflat de curând cu stupeoare că d-l Profesor Dr. George Anca nu mai este printre noi. Am spus: *Dumnezeu să-l odihnească în pace!* Și gândul m-a purtat înapoi, în timp, pe vremea când eram studenta dumnealui...

Cursurile de literatură universală și comparată erau o plăcere pentru noi și ascultam fascinați prelegerile Profesorului, presărate cu zâmbete, povestiri din călătoriile dumnealui și priviri blânde, dar ferme. Nu lipsea niciodată, deși era navetist și poate de aceea nici noi, studenții, nu îndrăzneau să absentăm de la curs. Pe deasupra, era un om foarte înțelegător; nu se supăra niciodată pe noi când mai întârziam sau nu eram atenți, situație care nu dura prea mult, pentru că era imposibil să nu te atragă inflexiunile vocii, conținutul interesant al expunerii sau modul politicos de a ni se adresa. Era un Profesor atipic; nu sancționa studentul prin note mici, nu prea îl interesa prezența la curs, vorbea cu același patos și unui amfiteatru plin, dar și unui singur student și își găsea întotdeauna timp să-ți răspundă la întrebări, chiar dacă acestea nu aveau legătură cu literatura comparată.

Într-o bună zi, când noi, cu sufletul la gură, așteptam examenul, în anul al III-lea, d-l Profesor a intrat grăbit, ne-a salutat jovial și a cerut o cretă. Nu aveam, pentru că ne-am gândit că ne va dicta subiectele. Greșit! Am făcut rost de una și l-am urmărit cu privirea când s-a îndreptat spre tablă (era în 2003), a scris citeț aceste cuvinte: *SUNT LACRIMAE RERUM...* și s-a așezat la catedră răsfoind un ziar, nu înainte de a ne ura *Baftă!* Eram total debusolați; învățasem foarte mult pentru examen și nu ne așteptam la asta. Dar așa era dumnealui: impredictibil. Noi, în bănci, încă așteptam subiectele și, eventual, unele lămuriri, dar de unde! Tăcere. Se auzeau respirațiile noastre, dar nimeni nu scia nimic, pentru că nu prea înțelegeam ce dorește de la noi. După aproximativ 30 minute, m-am apucat de scris, doar nu era să-l dezamăgesc pe d-l Profesor. Pe atunci nu știam că este vorba despre exclamația lui Enea, care vede în Cartagina un șir de tablouri din războiul troian (Vergiliu, *Eneida*, I, 462.) Dar am început să comentez aceste cuvinte din latină, care, traduse, ar însemna *Ai de ce vărsa lacrimi (pentru lucrurile pe care le vezi)*. D-l Profesor a fost încântat de răspunsul meu, astfel încât l-a însemnat într-o carte: TRIVIUM, 1/2004,

A.I.M.E. București, Academia Internațională *Mihai Eminescu*, editor: dr. George Anca.

Iată un fragment din răspunsul meu de atunci: *Cugetarea a învins furtunile, oricât de pustiitoare ale timpului și este interesantă de tradus și astăzi. Să descoperim sensul adânc al lucrurilor pentru care merită să vărsăm lacrimi din ferestrele sufletelor (ochii), larg deschise în fața adevărului, iubirii și artei. Lacrimile lucrurilor ne picură în suflet tristețe, dar nu ne fac mai buni, mai toleranți, mai sensibili. Să exersăm acel juriu, conștiința noastră, în fața căruia întrebările trebuie să cadă perpendicular pe ceea ce ne doare, fără nici un anesteziac. Răspunsurile pot fi reci ca gheața, dar tocmai de aici începe **călirea**.*

Și lucrurile plâng, dar și oamenii, mai ales, când pierd un asemenea om erudit, cu iubire de semeni, de viață, encicloped, dar modest, un Profesor adevărat.

Noi, foștii studenți, nu îl vom uita niciodată și vom transmite mai departe învățăturile dumnealui! Dumnezeu să-l ierte!

**Profesor Ioniță (Husar) Sorina,
Târgoviște, Dâmbovița**

Universitatea Valahia, Târgoviște

Educatie:

Master Departamentul Litere: *Limbă, cultură și civilizație română în context european*

Master: *Management și politici în educație,*

Facultatea de Științe Economice:

Facultatea de Litere-Teologie Ortodoxă, Colegiul

Universitar Pedagogic- Educație muzicală